

NEW! COBALT[illegible]

Jürgen Rooste //// Onerva ja Leino igavene armastus läbi seinasisalku läbi poolkodutu kassi silma

Jürgen Rooste
Onerva ja Leino igavene armastus
läbi seinasisaliku
läbi poolkodutu kassi silma

Jl 2017

Raamatu väljaandmist on toetanud
Eesti Kultuurkapital

© Jürgen Rooste, 2017

Toimetanud Leelo Laurits

Kaane kujundanud Marko Kekišev
Kujundanud Andres Rõhu

ISBN 978-978-9949-519-70-5

Trükitud DiPri trükkkojas

sisukord

Kolm Isamaalist laulu

1. EMA KEELELE (teadagi mida) 9
2. LAULELUS (vaikivatele meeshäältele, kandleta) 10
3. LAUL ILUSAST JA KASULIKUST JA HARULDASEST 11

kukkuda otse taevast 12

üks kilpkonn lembis kord üht merineidu 14

OOD HARMOONIALE 15

PUUTINI RONG 18

internetti tuleb minna mäest üles 19

parim viis lõuna-euroopas 20

üritame mitu päeva järjest raamatukokku pääseda 21

Mazzanos püüdsime all jõe ääres sillal 22

kõige ilusam asi on katuseterrassil üksteist 23

te lollakad arvasite et pärisorjus lõpeb 24

MISSA ASEMEL (Svetast mõeldes) 25

MUNALUULETUS 28

selle linna kassid on natuke 29

kallim läbi hommiku-une 30

kärbsed on uudishimulikud loomad 32

JOOGATUND 2 33

armunult istud rannal 34

SABA JA SARVEDETA: MEES? 35

JUUSTULAUL 39

TEINE JUUSTULAUL 41

VAESE SCHIKLGRUBERI KURB LAULUKE 43

pool elu oled palpoiss 45

öö külm 48
 JOGURTISÕDA 49
 vana soomlane kes meile lähedasse linna 50
 õhus päiksevihus keerleb kerge tolm 52
 KASULIK LUULETUS 53
 mu sisalik krooksub mulle nurgast 55
 SUUR JUHT 57
 PROTSESSIOON. PÜHA. BIERRA 61
 PÄIKESEPÜÜDJA 65
 näkineiu näkineiu 67
 tulen duši alt 69
 küla penid pole vist kristlased 70
 EKSORTSISMHEDONISM 72
 RAHUTUKS TEGEVTEE 74
 öö neelab sisalikud seinal 75
 kunstnik tegutseb 76
 selles muinasjutus ei sööda punase mütsiga tüdrukut 80
 SULGHUNTVAALA UNESMUNEMINE 82
 KRIITIKATRADITSIOON 83
 (*) 87
 ONERVA JA LEINO 88
Ilintunen parkuu ikkunas taa 91
 USALDUSHARJUTUSED ÜKSIKULE 94
 mu luuletused on lihtsalt ilus voolav keel 95
 SEKSUAALKASVATUSE TUND 97
 vana sõnaraamat vedeleb käeulatuses 98
 hommikuse jõeorujaheda 99
 KEROUAC KUORSAA: THE ROAD 100
 kui palju kordi olen ma teind valesti 102
 kassid on linnade kunnid: 104
 saatan sigib 106
 SABASULGEDE LAUL 108

KOLM ISAMAALIST LAULU

1.

EMA KEELELE (teadagi mida)

ai kuls spermaatilise jõe ülevast mühinast
tõusnud on laulja hää – kõik see valge ja vahutav
rahutu-armas – Ikka huikamas meeste ja naiste järele

see ema keel on keeratud suguteguvahendiks
aegade hämaras – eesti rahva sugu
kestab tänu tolele keelele mis kirglikult

ja teenivalt lipsab igasse mulku nagu
hakkaja sisalik kiviprakku – sest mis pragu
see on mida sisalik ei täida

mis mulk see on millesse keelt ei topita
kellele on siukest õõnesvormi vaja –
mis oleks eestlase hingki – see oleks

lihtsalt üks auk tühi koht mida keegi
ei vaja – aga nüüd vahiseb ja pahiseb sääi
laulu ilus ja räpane oja

2.

LAULELUS (valkivatele meeshäältele, kandleta)

täna sed Vanemuisedki veel läevad
vahete-vahel lõõma

murumaale või külapoejuurde
lähemasse kõrtsi või korterilabrakale

lõõvad käega või pihku või maha
või lõõvad ikkagi lugu ja laulugi

kuskil enese sees sügaval
vaadates klaasistund pilgul maha

3.

LAUL ILUSAST JA KASULIKUST JA HARULDASEST

põhja-aafrikast ilma ära eksind poistel ja
noil jõmmidel kes mulle kõrtsiuksel
pagulasi ja pedesid kiruvad
on üks oluline ühisosa:

nad ei tea mitte mutsjgi eesti luulest
ei pea ei huvita ei koti ei loe ei kuule ei näe
nad on eesti rahvusideele umbes sama kasulikud:
vihkajad ja vihatavad ilusad lihakehad

neil on teinegi ühisosa – nad armastavad
nii väga – armastaks siinsamas kõrtsitrepilgi
kõvasti ja seljatagant – nii noid valgeid-hapraid
hipsteriplikasid kalamaja pargi joogamattidelt

kui ka tumetumedat lämbelõhnalist tüdrukut
säält sõjase kõrbe servalt mille valendavil ääril
mehed-munapääd ikka ja alati leiutavad miks
ja kuidas üksteise nahka verd hinge ja naist ihata

kergem on vihata selle baarikujulise kõrbe serval
raskem kirglike suurem kindlasti sääli lootusetuse liivatormis
maailmas on alati piiratud ressursse – kütus vesi õige ilm
ja üks tõeliselt ilus tüdruk

*

kukkuda otse taevast
alla siia tuhande pelgliku sisaliku linna

inimesed kaovad oma pragudesse ja peidupaikadesse
palava eest pelgu

öö tulles kribavad tasa seinul ja otsivad
putukat otsivad tillukestki elumõtet

sina oled samasugune – alati elu eest peidus alatult
olgu palav või külm – õues võiks pigem olla jahe

toas pigem soe – aga ka vastupidi on mõnikord kena
aga jah sina poed ka peitu ja mängid alati

kedagi kes sa ei ole
sisalikukuningas siuke

see ussikunni kentsakas õuenarr
kei alati kõik vastused varrukast vurrida

ikka olen ma peljand neid kes nii
täpselt teavad kuidas on õige kuidas peab

nii kerge on saada selleks
mida sa kardad

siin vähemasti kuum tarretab hetke
aja loksuvasse želatiini – saad ennast korra vaadata

tuhande pelgliku sisaliku linnas:
nagu skorpion merevaigutükis – lihtsalt

üks sumd nõelperse ohutu prussakas
lihtsalt üks tavaline sigiv ja sagiv sisalik

jätad oma saba oma tegemata töö ja elamata elu
ja põgened vänderdavi jalu kõige kaduva pragudesse

kann hetkeks
vilksatab

*

üks kilpkonn lembis kord üht merineidu
ta käis tal kannul krookus: sellist teist
ei leidu
ja ajas kilbirinna ette uhkelt
et temas nüüd on suurim tunne puhkend

eks näkk tal luband kaasa vantsida
ja armastaski ehk – kui mõni laps mõnd
krantsi ta
ent seda et end printsiks vetevalla
see kilpkonn kujutles – ei neeland neiu alla

nüüd kord on omamoodi saanud paika
raketis üles kupatet sai padalane just-
kui Laika
ning mõistab alla vaadates ta uhkelt peagi
et Jumalad ei surelikega ju suhteid seagi

OOD HARMOONIALE (näide 21. sajandi kõrgpoeesiast)

ikka kipud kõik teise pääle säädma
üles ehitama laduma
kipud teise kaduma
või endasse ja siis
ei kipu aduma
et armastada ei saa üksi või
et armastada end on tegelikult
lihtsalt egoism või hedonism või ...
vähemasti nii nagu välja kukub
(ja et armastus ei ole see kui tahad
teisega koguaeg keppida – muidugi
et tal hää oleks!)

ideaalis on see lihtsalt budamungaalik
harmonia iseendaga aga hui on võimalik
selles klaasikillumailmas elude prügimäel
tohutult harmonisch olla – fokkerpokker!

elan siukest junnielu tasapisi
ju olen end junniks joond
keskmiseks keskmiste sääs
seepärast mu luule ongi üldrahvalikult mõistetav
seda õpitakse pähe kantakse ette
paremates seltskondades ja suuremail sünnipäevil
vanaemade matustel ja pisilaste katsikuil
kuldpulmades ja neitsisängide veeres kiimeldes

koollaktustel – ai kui ilus
kui teismelisil tüdrukuil koolipluusi all
rind tõuseb ja langeb mu pikki ilusaid
iharaid ridu lausudes
laulupeol toovad mu pohmakavärsid memmedele
meeleligutuspisara silma
sest ka neil on meeles kuidas sai nooruses
ärgatud pohmellis kallima kõrval
keha terake heliakskepituna
õhk toas säärane raske ja kaht inimest
ja eelmise päeva õnne ja joomat täis
nüüdki tuleb muttidel kõik meelde
ja Ihu läeb imelikuks kui lapsed laulupeol
üürgavad mu värsse millele Tormis ja Pärt
koos on suurtsükli loond (juhatab muidugi
Kaljuste – Laine Jänesega on midagi juhtund
tema ei ole täna siin)

mõtlen: ma olen nii kaua old egoist ei ole
osand end ära kinkida
ju ma õppisin end selle ajaga vihkama
sain oma rahvaga seekaudu lähemaks
sest eks vihkagi me iseend
eks vihka teisi eestlasi
eriti vihkame me luuletajaid
ja naisi ja pedesid ja tsurkasid
aga eriti luuletajaid
mina ka – ka mina te alandlik Brutus

lõpuks – pääle kõiki laulupidusid ja noid
teisi – ilma lauluta – pidusid
leiangi ma totaalse harmoonia

hakkan end armastama ja sina saad mind
siis jälle armastada

ma vedelen kuskil kõntsas ja sitas
ja – kõdunend kenaks huumuseks
kasvatan enese pääle mõned ilusad
lillakad lilled – kuratteab mis nende niml on –
ja sa jääd seda ilu korraaks iharalt silmitsema
kuni silmad et sind on silmand sajad
põrniku-prussaku-kakandi-ämmelga-sipelgusilmad
võpatad ja tõttad edasi kerge jälgastusvõdin
kuskil sääi alakõhus
väikse hella karvumuse all

aga just nende silmega vaatan
ma siis sind veel
täis seda armastust
mida üks väetis – endise auastmega junn
tunda võib

enda ja sinu vastu

PUUTINI RONG

puutini nukker rong oli juba teel
ainult et keegi ei teadnud täpselt
kuhu ja miks

mõnedki püüdsid tast ette jõuda
ja teha puutinit enne kui puutin ise
peaks pihta hakkama

äkki see oligi puutini salajane mõte
mingit rongi pold oldki aga see
rongimõte sõitis

läbi kõik euroopa ja maailma peatused
ja pead ja pani inimesed tegutsema
ja mõtlema

nagu nad elaksid maailmas kus puutini rong
on lähedal või juba pea kohal – kas või väikses
imelikus eestiski

hakkasid inimesed tahtmatult elama
selle rongimõtte varjus ... korjasid samamoodi üles
vanu hitlerlikke loosungeid

vihkasid võõrast ja röökisid oma ja riisusid riiki
ja siis tegelikult polnudki enam vahet kui see rong
ühel öösel jaamas

päriselt kaeblikku vilet andis

Interneti tuleb minna mäest üles
küla teise serva

internet peab kella ühest siestat
nagu jumal juhatab – neljani-viieni ...

interneti saab koos kuuma pizza ja
jäähülma mineraalveega!

pühapäev on Internetil vaba
siis ta puhkab palvetab ja pidutseb toda palavat

*
parim viis lõuna-euroopas mõne naisega tutvavaks
või lausa lanedaseks saada paistab olevat
kõrtsis tänaval söögikohas bussis toidupoes (kirikus?) jne
üksisümi ta perset või tisse või noid vaheldumisi jõllida

püüan selle kombe siin ära õppida ja koju kaasa tuua
kuiap pean varuma kannatust et rootsi ja
soome feministidele ära seletada selle ilusa
traditsiooni sugavamat sisu

eestis on tihtsam – oma olemuselt oleme
ikkagi lõunamaa – sama vaesed kui kreeklased ja
va mis kannatama – ainult et ilma nende sotsiaalsüsteemita
pensionideta ja soojata ja odava toiduta –

kui saaks aga kellegi perset vahtida
kel egi kanni kaapida ...

*
üritame mitu päeva järjest raamatukokku pääseda
sest sääli ühes kapis hoiavad nad internetti
mida saab kindlasti veidikeseks laenutada
kui me keelebarjäärist üle oleme ja muidu kõik
laabub

ainult et raamatukogu ei tehta lahti
keegi usin inimene viitsib küll tulla et
hommikul silt välja panna: täna raamatukogu suletud
aga internetti laenutada ei anna

see itaallaste värk tegelikult meeldib mulle –
kõik on suva
ses suveleitsakus:
milleks see internet!

mida hääd on mul eestist kuulda
mida paremat sinna sõnaga saata?

*

Mazzanos püüdsime all jõe ääres sillal Menthose abil
suust cocacolajugasid lennutada, sest Svetal läeb säärast
fontaani etenduses vaja. Mis ei lennand – hästi – oli cola.
Kulutime kaks pakki Menthost ja neli väikest pudelit Coca-Co-
lat, kahju on korvamatu. Ei teagi, kas viga on me suudes või
nois vahendeis või Youtube'is, mis inimesi tüssab. Koristasime
igatahes kõik ära. Putukatel ja kaladel ja Mazzano miljardil
sisalikul võis pärast väike cola-pidu olla muidugi. Õhtul
oli hakand veidi õhksam, sest päike oli pilve taga, isegi
vihma tuli, kraadiklaasi ikka ei tihand vaadata.

õpmatult treppe me laskume alla
kuid cola me suust ei purska
saäl nõnda mulides-puristes
meenutan lembivat turska

keskaegne linnake ellu on lõõnd
see õhtu saab pisutki jahem
me kahel kalal vast täna õös
tududa paljalt on lähem

*

kõlge ilusam asi on katuseterrassil üksteist
lillekastmisvoolikust jaheda veega üle lasta
mil on hakand kõigepalavam

tea kas mõni turist teispool jõeorgu põõsastikus
meid oma kaameraga zoomib:
kaht rõõmsat paljast märga last

keskaja katuseharjal – nagu
nukras ilusas
vagabundilaulus

*

te lollakad arvasite et pärisorjus lõpeb
papa jannseni ja ta toreda hidi-tütrekesega
võta näpust: alles siis päriselt orjus algaski
teid mõisteti rassima ja rügama eestlastena
prassima ja pügama sel tillukesel soisel maanukal
mille paale moskoviidid alati hammast on ihund
vietsa pajuki pooliku kõhutaie kahtlase kauba paale
mõisteti teid eestlasteks-orjapoegadeks läbi oma keele
oleks õppind viletsasti mõnegi keele ära saand poolsakslaseks
poolvenelasekski – ai kui uhke kui poolinglaseks aga
lasegi poolsoomlane on parem olla – aga ei – oli vaja
teha rahvas siis sellele rahvale oma vabadus ja riik ja
kruttida taile külge uue aja eesti keel maendset
keegi päriselt kunagi kuskil kõneld pole
noh – olge nüüd tänulikud ja rabage naba paigast
sel eesti keele eest – sest midagi muud teil ju
ka hinge taga pole eks ... või siis ikka ... poolinimeseks
muusse ilma sest saäl on neid palju ees säendsete saas
ei hakka enam silma et eestlane – ei puuta kinni ei
viida oma mõisa tagasi ei anta pingi pääl rooska või
soolavitsu ei poodagi munepidi lakke – maailm on mõisa-
ajast lohvakaks läind nii et – ära ole ori kui tahad
a kui juba oled eestlane siis ära küsi vaid tööta ja tõmble
hall-st hauani oma kalli kodumaa nimel sest eesti keel
on su neetud kodumaa mitte mingi maalapp kuhu keegi
kunagi eksis nagu paljud eksisid kuskile ja rahvaid sai palju
ja neil oli halb elada ja lebensraum oli tilluke ja keel oli
kenvasti suus ja üldse põlnud palju pihta hakata kui
valja mõelda enesele asupaik – see kehvake keelekodu
aamen

MISSA ASEMEL (SVETAST MÕELDES)

täna päike magede kohal
paistab läbi alt jõeorust kerkiva peene udu
aknast tuleb värsket jahedat-mahedat

Itaallased raadios on jumalapäeval sama erksad-elevil
oma äratusprogrammiga nagu
oleks argisim tööpäev

kell kaheksa omikul on kempsuaknast kuulda
elneavate paaride jutuvada
sel ajal pole nad tavaliselt nii virgud

aga pühapäev ja missal – kuhu meie ei vast jõua
sest me ei tea millal see tapselt on
ja Jumal on täna malbe ja haiastav

ta saadab missaleminejaile jahedat jõeõhku
värsket ärkamist – ta on siiski parem kui üldse t
arvatakse – vana pahur kunstnik kes on meie meelde jaand

oma noorpõlve energiaalsete *performance*'itega: suur veeuputus
linnad vajuvad maapõhja põlev põõsas laulab ja tantsib vanaeit
saab soolasambaks meri paindub kahte lente noormees istub
lõvide saas jne

Ilusad hetked hingematvalt lumuvad ja suured tööd
nagu see vikerkaar – eks – armastuse sümbol tänini
sukseid margilisi töid on vähe:

da vinci mona lisa delacroix' vabadus viib rahva barrikaadidele
malevitši must ruut
duchampi fontaan warholi campbelli purgisupid ja toomiku purgid
(kes seda nime mäletab a purgid on olulised!) ja jumala vikerkaar

missis et kritikut urisevad et viimati pole ta nagu midagi
olulist teind – mõned utlevad et ta on kunstnikuna surind mõned
nõnda pole teda olemaski – mismõttes ei ole ega kunstnik

saa end a na korrata – vanana suunad ja huvid muutuvad
kõik olekski end aina mõne šokkeriga taastoota – ta maalib aeglasem
tunded on isegi võlmsamad

ei saa enam korraga üht suurt veeuputust – maailma-
meri tõuseb tasapisi ja ähvardavalt siin-sääli orkaanid
punivad minema linnajagused – see on õrn ja täpne pintsli töö

noore looja energia on pidurdamatu vanem peab seda
hoidma ja doseerima hakkama
täna hommikul siin jõeoru kohal külakeses

kerge uduline ja jahe tuuleke
kohvilõhn ja inimeste jutuvada
kallim nuriseb läbi une-

mõnikord on võimalik kunstis leppida
ka malbe õrna pildiga mõnikord
puudutab see ka kuigi ma üldiselt

toetan kritikuid: jumal on meid kka
inim veennud kõvasti ja pikalt
vastu hambaid sõitva loominguga

vallest malbusest ei saa ju ükski turakas aru – seda
ei oska hinnata – seda õrna hetke ja tunnet
kui sulle kogu maailma pask enne korraga ka la e ei tule

miks kaituvad hulgad – isegi kunst kritikut! – nii nagu
nad oleks vaart mingit ilusat kunsti midagi erist, ja suurt
nende enda vaike rapp naeratab neile seestpoolt vastu

ja tulebki eriline ja suur aeg kull ta tuleb
mil kõik uluvad ja hambaid klir stavad
ja vett on kas luga palju või luga vahe

või mõlemat korraga ...
kunsti on küllaga
suurt kunsti on siis väga palju

MUNALUULETUS

tana mu munad ei taldrikuil voola
sest minut või paar laks ule
kui mõte käis mujal

koguaeg ei saa mõelda munadest
koguaeg ei saa mõelda munadega
kuigi ega õigel mehel muud pole kui

paar saiasoovi paar ideed paar väikest püüdlust
paar rämedat sõna paar piigat kellele mõelda
paar muna

mida hommikul endale ja kallimale
saati kõrvale keeta ja siis läeb
see minut üle

see hetk läeb mööda – kunagi
ei tea kas armastus jäi tabamata
mis neist munadest kasu on

naistel pidada tiksuma bioloogiline kell
meestel peaks siis olema
munakell

mis loeb välja tapselt selle õige minuti
et kõik taldrikuil elus voolaks ja möllaks
nagu eilaõhtane äiksetorm

siin äramägedes (aga kõik paigad on minu jaoks natuke „ära“)

selle linna kassid on natuke
nagu eesti inimesed – nad lihtsalt
on ja saavad hakkama kuidagi
veidi räämas silmaalustega
veidi tokerdand olekuga
veidi kellegi omad veidi kodutud
ehk isegi poegivad
ehk jäävad pojad isegi ellu
– kuigi see kelle leidsime hingas
nil et mõtlime et kohe sureb
ajab end siiski jalule ja komberdas
emme kannule –
keegi paneb ehk kausi vett
keegi võõras viib vorstigi
kälvad ringi ja vaatavad
kas teist kassi ka on
kelle päale suhiseda

neil on muidugi nende igipäike

*

kallim läbi hommiku-une
laulab kassilaulu
miu-miu-miu-miu-miuuuu

see võiks tähendada kohvivee keemapanekut
ja väikest salatihakkimist
ja munavalmistamist ja ...

kassilauluga on ilus
argata – napakad linnud sel
sabatihommikul akna taga

ei tea mida asjast mõelda:
aga ärge puudkegi siis! mida on
teil vaja mõelda kui kassid laulavad

*

viisime kolmele kassipojale vorsti
sest nad on veidi nonde kahe niraka mood
kes me Eestis lapsendime ja suurteks
kassipoisteks kasvatime
enne äratulekut kurvalt ära andsime

kassiemme oli kõige arukam ja vorstimaiam
kassilapsed võib-olla täpselt ei teadnud
missee vorst on aga sõid kuli
nuud me vargsi loodame et homme oleme neil
meeles kui „needkeskäivadvorstiga“

igaks juhuks
võtame täna ka
vorsti kaasa
et nad meid ikka
ära tunneks

*

karbsed on uudishimulikud loomad
ja nad muidugi arvavad et kõik siin maailmas
on nende parast

vahel ma mõtlen et ehk loodavad nad salamisi
et ma olen juba natuke surnud nagu mingi
kuramuse putuka-kronos

sis oleks must rohkem kasu kogu maailmale

JOOGATUND 2

olen alati arvanud et olen liiga paind ik
joogat tehes on selgund
et mul on kuramuse kange selgroog

*

armunult istud rannal
paitad merineitsi pääd
kui armuhuum üle läeb
vald vahtu ja vetikaid näed
ja puuronti – kus olid kaed

minu kallim on liigagi päris –
ei vaju ei vahuks ei laineks
seepärast ongi vist nii
et mul ei läe üle see tunne
ma ei saa kunagi kameks

SABA JA SARVEDETA: MEES?

mis asi on see mehelik energia
see mees-olemine

mingi enesekindlus ja -uhkus?
Julguse ülbuse ja ükskõiksuse segu?

tarkus – aga mis kurat on tarkus
kõik kes arvavad et on targad

on enamasti tüütud edevad lollid noh
kes võivad ühest ja teisest ju midagi aimatagi

tarkus on ehk oskus suu pidada oskus tähele
panna oskus kõike kõrvalt näha –

ega päris tark õigupoolest
elus osaline olla saagi vist ... mina ju ei tea

holdmine! – ehitad elamise koja ja naine
tuleb sellesse – kasvad koos pojaga oied

oma tütre esimene valik? ja endal ei tule
kordagi kunagi tühja tunnet enam eks

mees on tühjatundest muidugi üle mees
ei hakka kaagutama nagu kana või kender

kul teda natuke tõugatakse-torgatakse
mees ei ulu iga asja pääle nagu mina või suva joodik

mees on midagi naisest erinevat vist
seexeseiolenaine – siuke feministlik kontsept

mehe ik energia on naise omast erinev
aga seda on akki ohtlik öelda see on mingi

tobe essentsialism – et me ikkagi oleme
need kelleks soos sünnime – kas mehelikuks

saab naiteks õppida – jumal teab et mina
pole suutnud kuigi olen ehk proovindki

mulle tundub et suur osa naiselikkust-mehelikkust
on ikkagi kuidagi kaasasündind et kui ikka

ongi naiselik mees kui elab näine mehe sees
si s on nii – see on sisemised seaded nood

tootjapoolsed mida muuta ei anna
näpi või nopi noid nuppe palju tahad

kuri ilm oskab muidugi mõnegi inimese persse
keerata see on tõsi kuri ilm teeb paljudele meist haiget

kas meheik energia on see et mina olen lövi et
mina paljunen nagu mina ise tahan et mina kargan

keda suudan et minule olen mina ja mu mõnu ja mu löbu
ja mu loovus tähtsam kui keegi või miski muu

mees seisab teise mehe vastu – ei niisama see ei jää
solvasid mu naist vahtisid mu naist nüüd saad

sahmaka vastu vahtimist
mehel on kanda testosteroonirist -taak -koorem

on see mingi kindlus – enesekindlus eneseteadikkus
mingi asi mis kas on või mida pole – sisemine kindlus

tornide müüride vallide
väravate ja laskeavadega

ja on see mehe või naise või lihtsalt
inimese omadus

ma ei jõua selle mõttega kohale – äike
on algamas ma kuulen kaugelt müra

ja tormituul juba mängib vana maja luukidega
pean nood kinnitama ja minema

tormi kätte – et teda kuulata et salvestada
teda endasse et elada tema kõminais pingeis

valkudes ja vihmavalinguis
sust mõnel päeval olen ma äike

olen seeläbi veidi rohkem mees
selle tohutu tormi kaudu

et siis manduda leebeks lobedaks ilmaks
või laisaks leitsakuks

ikka meheks
manduda ikka meheks

on mõned kes on elus isegi paar korda vä guga
pihta saand – mäletan üht Maalit lõunaeestist

keda küla mutid uhkelt näitasid – tema sai meil
välguga pihta! Maali istus seina ääres ja noogutas

kuidagi otakalt sõna ei saand suust
ma olen ka siuke – trügin sinna välja trügin alati

sinna kus ma juba valguga nataka saand
hing lihtsalt kisub

õpuks istun seinä ääres ja nõkutan napakalt pääd
nagu mõni maali – nagu mingi mees

JUUSTULAUL

me oleme veidrad – me vanad eurooplased
uute eurooplaste nahas – ule võtnud nende
pentsikud kombed ja usud

ma tean küll et mu lemmiktoit on pea toores liha
ja sinna juurde marjad-seened
aga mingi kuramuse pärast

lõhnab me külmkapp siin sel tormipäeval
nagu oleks keegi sinna
sittund – otsin tukk aega pahalast

kuni leian:
ahh sina – kallid ja kaunis juustuke
kohalik ja veidi roheline

selline kulinaarne ime
pooleldi minu eest vist juba seeditud
mingite veidrate bakterite poolt

on see õiglane et
me bakterid orjastame
peame neid kohus vangis

ja nüüd sunnime väljaspoolgi rügama
meie eestlased teame veel 19. sajandist
teame tegelt praegusestki

kui valus ja vastik on tegelikult olla ori
seepärast süda ei paindugi
õgima sitalõhnalist imejuustu

mis siitab nii salahiselt mu söõrmeid:
vabastage bakterid!
las tulla neil laulev ja tantsiv revolutsioon

otse me seedekulglas – me sisimail
tanavail-õuedel-väljakuil
vabastatud bakter hullab ja mollab

ning juust haiseb selle kõrge auks
täna eriti
ja gilit

TEINE JUUSTULAUL

hommikuti mozzarella ja salat ja muna
õhtuti mozzarella ja salat ja misiganes
valge ja pea maitsetu aga imeline juustuhakatis
nagu kogu me rass – vedeleb taldriku
koos päiksekuivatet tomatite purgist puistund
õlililga ja hapukurgiga (eestlane ei saa lahti sest:
su ümber võib lokata kõigest värskest ja mehevast ja
sa sööd ikka oma neetud hapukurki ... oleks
veel viina ka) – rukolat ja punast kapsast ja hakkporki,
veidike hääd kohalikku tompsi
rassid segunevad hästi
hüvaks roaks kui kõik on värsked ja miski
ei kääri – vahel võib kõva kollast SUPER CRAI juustu
pääle seibida mina viskaks ka musti oliive
kui Sveta neid sööks (tema unistab oma fetajuustust
ja sfetajuustusalatist) – ühesõnaga kaunis on see katel
mis meid kultuuriks keedab ja ei taha tema
põlata mõnd värvi või aktsenti või usuraasukest ...
elu on kirju nagu üks väärt omikusook
aint et õhtamaadel on see värk ikka juba jube pekk s
eos – ja seda pekki ei jaksa me seekord lõpuni
ara õgida:
seibi mozzarellat oma salatilehale palju tanad
keha ja vaim ei paindu enam teisiti –
alati seibib köögis üks kolmas-neljas kokk

kes tuleb pistab selle su roa sisse salaja mõne
võõriseva maitsetu pekupalukese või lehkma läind krevet
või terake kulma ülekeedet brokkolit
ja siis parastab: sah teile sitast multikultuuri!
ja õige tõesti: hää värske mozzarellasalat jääb unistuseks
tõenäoliselt on see viimsepäevakört
tavaine apokalupsisepada mis praegu hakkama
on pand – ja eks siis paistavadki nood kokad
loomid või ullikesed kes ikka veel räägivad:
saab kull teha hüva rooga saab kui me aint
terake püuame ... samadest ainetest saab
muidugi saab ka aegade üle kõrguva sitatorni
kui vaja – ikka samadest ainetest saab

VAESE SCHIKLGRUBERI KURB LAULUKE

Hitler-Hitler sa vaene Schiklgruber
ei näind sa kui su riigike tulema hakkas

on Euroopas totaalne autobahn – on!
puutün teises servas ehitab juba ka
ilusate valgete heteroseksuaalide maad
igal pool on taimetoidumenüü ja
suitsetamine keelatud

Hitler-Hitler sa vaene Schiklgruber
ei näind sa kuidas su vallake valmima hakkas
kuidas kõikides riikides korratakse:
venemaa venelastele! eestimaa eestlastele,
soome venelastele ja eestlastele!
maailm venelastele ja eestlastele – kui me –
kaks suurt ilusat valget rahvast –
parast omavahel ära jagame – ära muretse

Hitler-Hitler sa vaene Schiklgruber
eestlased ongi ju vaiksed sakslased
tublimad ja agaramad ja vastikumad
kui sakslased iganes
ma luban et maailm kannatab me võimu a
vahemasti sama hullusti kui sinu ajal

venelased on muidugi venelased
neist ei tea kunagi
a kui tuleb tuju veidike ahjuga lennata
ja pulli teha või heinakuhjast nõela otsida
mett ja rasva süüa kasuka all
kommunismi ehitada ja masinaid mis
ei tööta – nojamissiis!

Hitler-Hitler vaene Schicklgruber
maailmast saab parem
ja huvitavam park
juba varsti – su ideed elavad
nagu lustlikud kärbsevaglad
sureva peni haavades
nad valmistuvad oma üüratuks
tantsupeoks

pool elu oled paipoiss
siis pool elu võitled et saada sitapäaks
sest paipoisist sõidab ilm üle
temast ei saa kõigeägedamat luuletajat

siis sitapää on nii vastik et võtab uie
teeb haiget sulle ja kallitele ja
otsustab end – s.t tegelikult sind – ära tappa
ja võitled siis jälle et end puhastada
ja võidad ja siis
õeldakse sulle et armastada saab ainult
sitapaad

aga tõenäoliselt oleks see nagoni teistsugune
sitapää kui sina
nii et vahet pole
tõesti vahet pole
kergem on olla sitapää
aga lastele on see muidugi
vastikum ja kahjulikum
kui sul juba juhtuvad lapsed olema
sellest eelmisest või üle-eelmisest eust

aga kas sitapää üldse mõtleks nii
kas sitapaad üldse mõtlevad selles ruumis
lastest ja lähedastest ja lubadustest ja lugudest

sitapaid armastada on armastada tuult
tuul on ilus ja võimas asi
tuhiseb – ja mitte ainult tuhja
teda on vaja
teda saab isegi ära kasutada teatud piirini
ta on kasulik
aga ikkagi on ta tuul – metsik ja ise
imeius

vahel leebe siis torm

unesõnaga sitapää on loodusnähtus
temast võib koguda pilte ja mälestusi ja kirjutada
luuletusi teda võib imetleda-ihata
aga tema ei kõnni suga elus

nii et vahel mine valja tuule kätte
saad tasta osa
vahel mine ise sitapääks kätte
siis tuleb tuule tunne äkki
tuuletunne on häa

panen puhuri tööle see puhub must
pahuri valja – aint mingi paha uni
jääb kummitama
REM laulab raadios „losing my religion“
kas see on sellest et ma ei oska olla
sitapää kas see on sellest et kaotan oma
armastust et
sitapaad ei saa nii armastada nagu
inimest sest ta on tuul saite ju aru eks
kui ma ütlen tuul kui ma ütlen sitapää
te olete ju inimesed üldiselt eks

pool elu oled paipoiss
teise poole sitapää
kummalgi ei vea armastuses kumbki
pole kunagi õnneik
aga seda viga annab parandada
tuleb siis olla ehk hoopiski tuulepää
lasta kõigel minna – las ta minna
ahmissiis misvahet on mis vahet on üldse
millestki

juua või mitte juua – selles pole küsimus
sitapääd ei kusi sääraseid asju
küsisõnad on me suus kaskiused
kus on kus on kurja kodu
eks ikka kurva kõrval
miks kurb on kurb
sest ta armastab midagi mida
ei saa käes hoida mida ei saa püüda
mida ei saa nimetada

kui ma peaksin nüüd soovitama keeleleg
kes suudab – noh vähesed suudavad ise valida –
aga ikkagi kui on keegi kes suudab
kas on parem olla paipoiss või sitapää
siis ma ütleks et
parem on üldse mitte olla
või siis olla üks kuramuse kange tuulepää
kellele ei sitapää
ega paipoiss
kunagi öelda ei saa
kuidas on õige armastada
kuidas on parem elada
sest ta lihtsalt elab ja armastab

*

öö külm
öö äiksene
piksekärgatusi nagu
pommiplatatusi siinsamas
öö täis mägede mürlinat
karestik me akende all muutub
tohtuks vahutavaks pahinaks
öö täis hääli
nahkhiirerünnakuid ja
kõlhuukeid slis tormi
õputut tormi
aituma et oled olemas
et oled külm
aituma sooja kaisutuse eest
selle eest et lausa kisub
ka'ssu

JOGURTISÕDA

maailm jääb igaveseks maletama
2015. aasta suurt jogurtisõda
tõsi – erinevalt neist totraist tänapäeva konfliktidest
mis jäävad tiksuma
aastaiks vinduma
et kui alguses teatataksegi iga päev noist
kummetest või sadadest surnutest
siis aastatega muutub mõnisteist või paarkend
koolnut nii tavaliseks et me enam isegi
ei saa teada ei erutu ei lase end häirida –
igatahes erinevalt noist venitattsõdadest
oli meil langenuid vaid üks
hukkus truu sidrunijogurt
minu käe läbi: ahnus ja viha juhtisid mind
tahtsin põrandale loopida kõik me
viimased jogurtid sest ei kannatand
ei kannatanud toda jogurtijagamismaailma
kus mina alati
kookosjogurtituks osutun
õnneks oli meil noid vähe
õnneks hukkus ainult sinu väike vapper
sidrunijogurt
me vahel löid pinged nagu kahe pilve vahel
nagu pilvevalli ja maa vahel
ma olen jõuetu ja jõletu su viha ees ja ka tsen end
ainult oma vihaga
mis hävitab
purustab
jogurtitopse

*

vana soomlane kes meie lähedasse linna
küüti pakkus et sääal caffee correttot valja teha
ütleb paarituhandeaastase rooma militulba kohta et see

näeb välja nagu peenis

siin roomlaste varemeil elavad ju uued inimesed
(soomlased?) nad on uhkelt selle ajaloo omanikud iseasi
kui paljud neist päriselt eneses kannavad

geneetilist koodi ja nimemälu

eks meie eestlasedki oleme uhked – kuratteab kui kaua
kaheksa või kümme tuhat aastat on keegi me kodukandis
juba elunend – me võtame nende tumedate karvaste tundmatu

mineviku enda omaks

kuulutame selle maanuka koduks ja kanname endas ja endaga
võitleme ja sureme ta eest põgeneme ta eest kui kandam
liga raske on aga me lepime selle ajaloo kingitusega isegi

kui meil pole midagi jagada

nendega kes tolle loo tegid – pääle selle kummalise koha
ja maalapi ja keeleseemne ... kas tulevad me asemele kunagi kee
kes on sama tänulikud sama innukad ütlevad enese kohta

eestlane aga ei räägi

päriselt enam me keelt ei ole me nägu ega tegu
ei kanna me olemist endas – kas siis ajaks suitama
nagu sajanditaguseid uhkeid matse kui nad

täna meid vaataks?

kas too tume ja urisev aastatuhandetetagune
kes silnmail liha vitsutas ja marju pugis
loõnuks tolele matsile omakorda kirvesilmaga päne

et hüva roog eest ei putkaks?

mida teinuks Lehola Lembitu pronkslööi
keset Tallinnat – tapper käes – kes meenutanuks
talle rohkem vihatud ristirüütleid

melle pärandatakse kola ja aardeid

millegipärast arvame me siis et me olemegi
kola aarded ajalooõpikud
peotäis kellegi teise vanasid mõtteid

jah – see rooma militulp tõesti
meenutab munni

*

õhus paiksevihus keerleb kerge tolm
ja akna taga muhab ädituud

maailm ärgand – mina laman vaikselt
kannan auga toda unimütsi narrirüüd

KASULIK LUULETUS

aeg saab otsa
aega pole kunagi olnudki
meil pole aega
meie aeg on alles ees
aeg on käes
säilivustähtaeg või parim enne
või see „meie aeg“
me olemise parisaeg

alles veeres õõ me rataste all ja tulime
kahekesi olema kummalisse tiliukesse kulla
teeme siin tööd – see mõjub kõigile veidralt
ma ei tea mida inimesed siis muldu teevad
mina kirjutan – mu kirjutamisest ei sunni muldugi
mingit kasu kellelgi pole seda otse vaja mis ma teen
ja praegu on maailmas sluke kasulike asjade aeg
missiis et inimkond kogunisti on terake kasutu
aga on vaja seda tunnet seda väärtuste või vähemasti
lisaväärtuste tootmise tunnet – eks oska mõnigi meist
luulegi kasulikuks rääkida – ma võin teile kinnitada et
tānu sellele luuletusele on te lastel peagi parem elu-
ja kasvukeskkond see on nagu hää bakter omamoodi
lactobacillus ajule ja ajale investeerling vaimsesse keskkonda
see tasub end ära see tasub katte see on veritasu
kolm tilka südameverd – vaid kübeke parema ja liusama
tuleviku eest kus vaimne keskkond on seline et
inimestel on aega ja tahtmist ja oskust rääkida kaasa
kui mõni segane luuletaja või kunstnik ja le jaurab
on vaja on vaja linnukestel valjas jaurata – kes annab
vaimule selle lendamise vabaduse kulgemise tunde

inimene ise annab aga vahel on tal selleks lennurohtu
innupiima haldjatolmu hüva hõljutavat gaasi vaja
ma istun oma võlumõginate poes ja mõtlen jarjekordset
retsepti välja – vahel on vaja jalad maast lahti saada
et iseennast aduda et naha olemise põhjust ja põhja
vahel oleks vaja korra ka kahe jalaga ma päal ara kaia
kas see tähendab mõistmist ja tunnistamist et see mis
ma teen on täiesti kasutu? või vastupidi: jalad maas
selge ratsionaalne pilk mõistuse hääli paä selge keel sirgul
ja just siis saangi aru et teisiti pole mõeldav teisiti ei saaks see
olla

see aeg siin saab otsa
me kahekesiaeg
see rong sõidab peagi ära
me jõuame kuhugi järgmisse paika
ja siis on jälle kõik
a les ees
mul on ikka tunne et maailm
on inimesele nagu laager kus ta
harjutab õpib valmistub millekski
kogu elu
isegi kui siis jargneb vaid
vaikne pikk pime
unenägudeta
isetu uni
see aeg siin saab otsa

miski on alati kaänaku taga
pööra lehte

mu sisalik krooksub muile nurgast
hommikuse tere

su sisalik teeb sulle hommikuse musi
kohv pliidiil ootel – eilne uhepajatoit

on veel säendne hetk et kerkib
jõeorust külma värsket õhku

aga ta juba kerib end üles – kütab tasa isab
hagu ja halge me olemise algesse

internet küla teises servas alles tudib
esimene pizza pole veel ahju pugend

magab kuskil soome taat ja magab ta
luterlasest jumal ta pää sees sügaval

siin maal kus nad matavad oma surnud
majakestesse maa päal sest maa sees

elavad ju vallatud vaglad – mis saab siis
viimselpäeval – kas läeme Jeesuse juurde

nagu ussidest puret õunad või herved
mina keerlen kohale vist tuhapilvena

ega see siin mingi ida-virumaa ole
utleb siis Jeesus ja mina häbenen

suudien sind põsele ja mõtlen paevale
paev paistab tulevat ilus

saaks ainult palju ära teha – nii ahne
olen ma – tahan palju jaksata ja jõuda

paev vahel pahandab siis sest see on ikkagi tema
ainus paev – ta tahab olla pikk ja mõnus

ja ilus
nagu sina saal lina all

SUUR JUHT

endise nõukogude liidu serval laiub ilus
Zombistan

Inimesed uitavad sääli uimaselt ja rahumeelselt
kõike tehakse mõõdetud tempos
kiirustamata keegi ei läe närvi
kui miski hilineb või ära jääb sest
hilineb ja ära jääb niikuinii
sest kõik nad
usuvad ilusat minevikku suurt ajaugu
tarka esimeest ja veel kaunimat tulevikku

võõraid sinna naljalt ei eksi
kui siis veetakse neid bussiga
ühest kohast teise
ja näidatakse: näete siin
käs tark esimees koolis
siin oli tema lapsepõlvkodu
siin elab praegugi veel ta tadi
vana kurt mõrd – olgu jumal taile armuline.
siin selsamal tänavanurgal
tabas suurt juhti esimest korda
valgustatuse tunne
ja-jaa ta sai päriselt valguga pihta
oli väga põuane suvi ja kui äiksetormid

õpuks tulid müristasid nad paevi järjest
suur juht kes oli alles noor mees
juba polutehnikumi lõpetanud juba mõtles
maaparandustöödest ja kuivendustrenaažist
ja Ljudmilast kes oli lihtne õmbleja lihtsast
perest aga osavate näppudega
ja uhiskondlikult väga teadlik – aktiivne
Ljudmila oli avaldanud artikleid
õmbluskooli ajalehes „Nõelasilmaga“

ja siis see juhtus: suurt juhti tabas väik-
seles valgusafatuses nägi ta äkki elu
nagu peopesal – tal tekkis võime mõista
üksikasju nahes samas tervikut
ta sai aru et inivid ei ole tähtis et
universumis paiknevad galaktikad
kärjekujuliselt ja et meiegi oleme nagu
mesilinnukesed keda suunab mesilasema laul

seepärast need kõlarid igal pool mis ööpäevläbi
igal taistunnil lasevad targa esimehe laulu
laul ise on lihtne räägib lihtsate sõnadega
argisest olemisest kohustusest mis on suurem
kui meie vastutusest vastutus (?) oma vanemate pere kogukonnas
ees – see on luuriline realism
uuriline realism on kuulutatud ka ametlikuks
kunstivooluks kogu riigis

Ljudmilal iaks ka elus hasti – ta on nüüd
suure juhi abikaasa ja kuue lapse ema
partei ase-esimees emade liidu ja naisliidu
esinaine ametlik rahusaadik kaunite kunstide matroon
maamajanduskomisjoni peaspetsialist ja

revisjonikomisjoni vanemkontrolor esinaine ulesannetes
tema päält vaatab töötav rahvas moevõrre
ta on suure juhi kõrval teiseks mõjukam isik
Zombistanis – kuigi veelkord – inivid kui seiline
ei ole tegelikult tähtis – me kõik tootame sin
kogukonna huvides

meediagi on telstsugune – peaaegu kuit
on kõik hariv – hariv sugavamas tähenduses
sest suurele juhile on rahva valgustatus tähtis
kui inimesel on vaja telekat vaadata või tehte
lugeda – usub suur just – siis olgu saai parem
juba midagi kasulikku – nõnda avaldatakse
meelsasti suure juhi vanaema mõtisklusi
memm jõudis enne surma mõnedki sõnad
kirja panna – sageli on ka filme loodusest ja
mesilastest – mesilaste elust kirjutatakse
ja räägitakse palju

alati äiksetormide ajal koguneb väljakutele
ja linnade lähedastele lagendikele inimesi
kes ootavad et nad valgust tabatud saaksid
sest üldiselt usutakse et nii
mõistavad nad suurt juhti
kõige täpsemini kõige õigemini
mõned üksikud surmajuhtumid ainult toetavad
seda teooriat: kogu see tarkus
ei saa lihtsalt igaühe sisse ära mahtuda

suur juht on ka Zombistani tähtsaim luuletaja
tuleval aastal toimub tema auks
rahvusvaheline luulefestival
peamiselt loevad koolilapsed

esimehe poeese aga on kutsutud
ka muulma kirjanikke – Eestist
euroopa poetess Kristiina Ehin
ja rapluuletaja Kaur Kender

suur juht usub nimelt et dekadentlik lääs
ei ole otse paha vaid lihtsalt eksinud:
nagu haivale rajale laind lapsel
tuleb tal kaest võtta
ja lihtsate-oluliste asjade juurde
tagasi viia

kunagi ei saa olla liiga palju mesilasetunnet
utleb suur juht
ning inimesed sumisevad hääkskitvalt
kui ta tasakesi oma mesilasemalaulu ümisema
nakkab
või jaa on juba hämar
Zombistani päevane palavus on pisut taandunud
ahedas on hää seista üksteise kõrval
kui suur juht laulab
ja kuu on kaardus
kaugetelt tähtedelt vaadatakse
meie poole
ja see olemisetunne on nii väike ja
tähtsusetu ja
samas nii ilus

PROTSESSIOON. PÜHA. BIERRA

tulevik olla alanud
ta olla lausa kohal
et on nüüdsama ja
päriselt siin: saad
otse käega katsuda!

aga usuga on sama hada
mis Nietzsche ajalgi: usuvad ikka
vanamutikesed
Eestis Soomes Itaalias
Venemaast ma ei tea – saäl on kohustuslik
machovärk siuke suur kullast rist
ega ma ei tea kas nad seepärast veel
usuvad – meie omadest tean küll
et jõulu ajal kirikus käia
see ei tähenda veel õrna muhvigi
see ei anna inimesele seda et
ta on päriselt jumalaga päriselt ...
ma ei tea mis see päriselt päriselt on

kõnnime protsessiooni kaasa
kirikuteenrid kannavad õlgadele
neitsi Maarja kuju kel jõululambikesed
pühapaisteks – kuulukse et ta
saand taevasse ja istub kõlgevagevama
vasakul käel – mis on muidugi šovinistlik jama

vaatan neid itaalia vanamemmesid kes
koredalt koraale kõõrutavad ja saan aru kull-
kui mõni noist juba kuidagi
jumala vasakule käele saaks
süis oleks kogu majapidamine
varsti nende käes

nii et kui see on tõsi et neitsi Maarja
saai üleval saarase ameti paale on pandud
süis pole kahtlustki et
korraiku juudi mutina ajab
maailma asju tegelikult tema

suurt laata ja grillfestivali – nagu lubatud
kirikupuhul ei järgnegi
kohal k Quasimodo kõkutab kiriku-uksel naerda
kogu pidu on piiliseses plastpudelis taskus
kohaiku hapu valge veini kujul kaasas
sedagi vaid moepärast
vähemasti on see nuud puha vein
ja protsessioonil oleme meie kõige nooremad –
kui mõned väegade illosad lapsed välja arvata –
konalikud noored passivad teeveeres
või ajavad omi asju – kuigi neistki võib veel
kunagi saada häid vanamemmesid

vanamemmed on maailma kandev jõud
konstant – tõsi – neil pole kõikide karpide
ja kastide võtmeid – või nad ei ole kindlad
kuhu need saand on
vahel ei hammusta nad katki seda
mu tänast luulet aga
sellest pole midagi sest

kas toda mida nad katki ei hammusta
uldse maailmas vajagi on

kaks mutikest all piazzal peavad
tillukest baari
üks kallab teine kannab: lauda ja ära
küsi neilt suitsu aga kirikupuha punul
on eided juba kuraasi tais
too kandev jõud räuskab pikalt ja põhjalikult
miks nende käest pole mõtet kusida ja kuidas
mäest üles viletsama platsi paa t
poola eide juurest
saab suitsu ja kõike

ta jääb meist selja taha õhe
rõõmsalt räuskama
kujutlen teda hetkeks
neitsi Maarjana: sellisega ei tingi
loe mitu roosikrantsiringi
avemariasid tahes
ikka teab tema kuidas
asjad ilmas kaivad
kuidas need alati old on ja olema saavad

pikkades kirikuürpides –
alt palstmas värvilised sokid ja tossud –
vanamehenässid tassivad
kõrtsueide kuju tasa ümber kiriku
läbi linna – mäest üles ja alla ...
peatuvad et pidada paivet ja
võtta lonksu

eit noogutab nõudlikult: nii peabki
nii just täpselt ilma asjad
on – teie mehed
oskate teilida
oma caffee correttot ja oma vino biancot
ja oma bierrat ja istuda
sellega maha palava paeva
aga muldu ei saa te krõbeleiva tukkigi
habemest kätte
raakimata sellest et oskaksite
neitsit õigesti katel
ümber kiriku kanda
talie musu anda
nii et ma ar'n kaob

nii et kõik on korraga puha
ja päev – see viimane see ainuke
mille pärast tasus olla

tulevik on juba kaes ta on
slinsamas ta on
se le naise kaes
selle ilusa ja noore
seile vana ja kurja
selle ilusa noore ja kurja
selle vana ja ilusa kaes
mida me ikka tingime
võta oma tilluke bierra
ja vaata kuidas kuu
pühapaisteks laskub tolle
ilmailusama tüdruku kõrge laka taha

aamen velled aamen

PÄIKESEPÜÜDJA

esimest korda siin kuum kohv
täiesti hallis hommikus

nagu Eesti hommik – siis pole
vist lme et öösel õudukaid nägime

pääle katoliku kirikupuha
ja Maarja kuju ringitassimist:

me S-iga läksime miskipärast surnualale
magama – südalinna kalmistule vist üne

haua pääle aga mul pole meeles miks
ja kelle haud see võis olla – igatahes

vene kiriku ossa ja kõrvalhaua pääl
magas samamoodi magamiskotis ja

toidumoonaga üks kondine vanaeit kes rääkis
et tema väike tütreke oli juba lapsena

tahtnud end ära tappa sest elu ei ole eiamist
väärt – ma vaatasin ja nägin et sel haul oli

märgitud ühe tüdruku – vist Olesja Aleksandrovna – eluaastateks
1971–1975 – püüdsime magada aga siis mingihetk

hakkas vanaeit meie haamriga kallale tulema
ta silmad muutusid ja ma sain aru et ta on deemon

ärkasin sest S. ajas mind parajasti üles – ta oli näind
õudukat et keegi üritab tema patja ära tirida

säh sulle kirikupuhi ja protsessiooni – nende lokaalsed
deemonid trügisid mere kaissu

pärast pidime tulega magama nagu lapsed
alles mõne tunni pärast hakkas valgemaks minema

kuuien vareseid ja pääsukest ja kärestik kühiseb kõvasti
kohv lõhnab ja ilm on hallhallhall – mu tavaline lemmik-

Im aga täna miskipärast
tahaks päikest

■
näkingiu näkingiu
sinu süda on vete sügavaist voolusist
külm – sina tunned jääkamakate
ja jahedate keeriste keelt

näkingiu näkingiu
sinu kuum sinu tuuline on
salalisem ja suurem – laavapurse
sügaval ookeani põhjas

suur soe tsunami veereb
üle me randade-radade üle me elude
purustab ja muudab ja tapab
ja kingib uue alguse

näkingiu näkingiu
kuidas lihtne surelik kuumavere in
saakski olla sinu jaiste nappude al
see olemise põhjus

näkingiu näkingiu
sina ei tunne seda rahutut ekslikku
armastusetunnet seda seitsmendat
enese ära-andmise meelt

tohtu vesipüks neelab
meid oma silma neelab argise

ja neelab selle suure ja erilise
neelab tasapisi kogu valguse

et me õpiks nagemas teisiti
kõnelema teisiti puudutama teisiti
hingama teisiti – sinu veealuses ilmas
maailmakeerise vaikivas silmas

*

tulen duši alt
väike sisalik ehmatas – keset põrandat
põrnitseme hetke vastakuti
ja siis tormas ta peitu
pressib end otse mu talla alla
ja kõkitab sääli

tunnen ta sooja selga
oma tallavõlvi
seisame siis nii
veidi aega:

tema peidus
ja mina
peidupaik

*
kula penid pole vist kristlased
või ei viitsind jumal nendega seda
asja kokku leppida

igatahes pauguvad nad haukuda
kul protsessioon tasa palvetades
ja lauides – aina avemariat korrates –

neist mööda kulgeb –

nood paganaist koerad
karvased koonud kurvad targad silmad

hing – kindlasti on neil hing
samamoodi saadavad nad seda
veidrat vanainimeste rongkäiku – samasuguse

hammeldusega nagu küla cool'id noored
teeäares – ka mõni vanake seisab oma väraval
ja ütleb korra-paar kaasa Maarja-neitsikesele

koerad jooksevad aiaäärilmööda
uks on ronind oma maja müürile
ja haugub saal preestriga kaasa

aga nood viis väikest põrgulist
kes Issimo supermarketi õuer alati
karjakesi klahvima tulevad

on nende noor muujannast perenaine
haaga kuskile
kinni pand et

õnnistus ikka poest mööda ei laeks
et penid
puha paska minema ei klähviks

EKSORTSISMHEDONISM

õgida end lõhki
armastada end jaatiste ja krõpsude
juustu ja piimakohvi ja limonaadiga
õikuda olive ja šampinjone fetatükkide
ja kerge villamartsega kitsejuustu kõrvale
siis soojendada krevetisuppi ja praadida
riisi muna turgiubade seente ja krevettidega
juua teed tilk aranciatat limpsi keeta pliidi-pääl
vanas aurukannus kohvi veel ja
suüa ära viimased magusad rosinajogurtid
mil vajab on hall ja vahepääl sajab
aknast libiseb pisikesi õelaid sääski
kes tahavad sest söömariltusest oma osa
oma tika-paari-kolme ja
päev otsa raadio Capital mängib
vanade aegade megahitte
rokki ja diskot
ja itaaliakeelset loba et vahepääl tekib
tunne et saad juba uudistestki aru:
kui kõneldakse Angela Merkelist
bambinast ja puutunist
siis see ju tahendab et nad saavad lapse?
antikristuse? ja paavst on asjast midagi arvanud
vatikani ametlik teada-anne ... diskoteek? kas nad
tõesti utlesid diskoteek? ja siis laulab
jälle David Bowie ja *let's dance* – see on elutants ja surmatants ja uin

suua-suüa-juua-lebada-lugeda-kuuata-poo une eda-taaslebada-suua
see on süvaeksortsism – peaaegu nagu jooga
või raviurtidega saun või nädalane pa ve- ja paastuaager
puhastab ja parandab ja parendab
uhab ära tumeolluse mis olla ei lase
seda on inimesel vaja
seda tunnet et kõht on üdini täis
aga tahaks nagu midagi
veel – kuidas sa oled inimene
ilma selle tundeta
ilma sellise unistusega
mis alati jääb naaaaatuke
näpu-ulatusest
välja
erinevalt jäätistest ja krõpsust ja riisiroast
kuumast piimakohvist ja lahti lõigatud
küpsest nektariinist

RAHUTUKS TEGEV TEE

õhtuti tihti tahan rahustavat teed
taimesegu mis veidigi paneb mus pulbitseva
tõutuma – aga Eestis üldiselt laheks vaja
rahutuks tegevat teed – ma tean sõbrad narkarid
et seda on olemas a tahaks kuidagi legaalsemat –
et lahti saada tost tuimusest ja letargiast
et inimesed liigutaks end ja oma ajukurde
sest juba kaua oleme kulgend toda
väga rahutuks tegevat teed
kui ajaveerem me ümber oleks mets siis
ma ütleks et oleme uljalt rappa põrutand
ja see pole mingi RMK margitud rada või metsaonn
vaid jõietu neelav laugas
kuhu me vajume – laulupeorepertuaar uljalt
huulil mulksumas
nii et siis kui ma veidigi pelutan oma
mõtteid ja ärevust sidrunheina ja kummeliga
peaks suur jagu Eestist vist vähemasti
koerapöörirohtu kaanima
et oleks tuvastatav too nii oluline inimlikkuse-komponent:
elus

*

öö neelab sisalikud seinal
neelab sääsed vaid pisikeseks pininaks-pininaks
neelab raadiojaama lapsepõlvelauludega tükid
ja lõpuks ka meid
öö neelab mida ta tahab
tema on ilus ja tume ja suur
ta isu on jõietu

hommikuks on kõik imeväel tagasi
tea kas kuidagi seeditum kuidagi
valmim
tea kas enam päriselt päris sama pääle
pikka neelavat pimedat:
kes ööst läbi kaib
kes ööd endaga kaasas kannab

*

kunstnik tegutseb
ta on ärgand vara
keetnud endale kohvi ja sattind end lahinguvalmis
sis kartulihakkimine – need läevad parast kiirelt pannile
koos munaga
salat – salatilehed kapsatukid tomat kurk hapukurk
piiniaseemned feta- mozzarella- ja kõvajuust
aurukannu värske vesi ja kohvipuru
sina sääli alla ei aimagi
päev on töös alt orust tõuseb jahejahedat õhku
päike hakkab tasa oma katlakütjatööd tegema
peagi on kõik valmis
varahommikune prahivedaja läks akna alt just
ramenaisuga mööda – täna on biolaguneva kord
s bikäru koliseb vanalinna konartänavail
nobedad käed lõikavad salatile mõned seenetukid
suur päevapihtahkkamisetöö on aland
kunstnik tegutseb

*

ja ta oli kurb
sest nakk oli kurb

ta oli näki püüdnud ... või noh
meelitand enda juurde

nagu mingi mere-eluka
tasapisi – tahelepahu ja toiduga

nüüd elaski nakk temaga
aga see pold mingi meri

see pold ookean see oli
lihtsalt korter kodu

seegi viletsake ja vaene
ulerahvastet ja -kassistet

harva oli neil rikkaid päevi
kuigi toit oli alati laual ja

(kala armastasid nad kõik –
eriti kassid ja nakk)

tuba talvel soe suvel
jahe – asi oli lihtsalt eesti suves

aga ta oli kurb sest
nakk oli kurb sest see pold

too tohutusuur ja vabadust tais
teate – inimeste elus nii nagu nad

seda elavad ei ole palju vabadust ja
suurust sageli elavad nad end väikseks

ka need kes julgevad unistada enamast
kes armastavad näkki ja seda mere ja

tohutuse ja vabaduse maitset ja lõhna
kes ärkavad varem üles et minna uksi

oma mere äärde lonkima – nii mõnigi kord
viis ta ka näki mere äärde tagasi – ta ehk

mõtles – kartis ja lootis korraga et
too hüppabki vette ja kaob ... aga ei

vist oli tüdruk unustand kuidas kasutada
lõpuseid või ei tahtnud ta loobuda enam

sellest vaiksest sest vaike on ju teistpidi
väga suur ainult meie inimesed ei saa

sellest aru – igatahes nii nad elasid
kaks kurba – ja olid seeläbi kuidagi rohkem koos

ja mingil veidral moel isegi õnnelikud
kuigi kurvad

tõmban kuune kõrvalt ti lukese
nahariba – sinna tuleb veretapp

tea kas peaks oma enese naha
biolagunevasse prügisse panema

mõtlen – ja nipsutan selle aknast välja
tervituseks kõigile orusisaiketele

*

seles muinasjutus ei sööda punase mütsiga tüdrukut
sugugi ära
ta ei istu kannatlikult koos vanaemaga hundi kõhus
jahimeest oodates
punase mütsiga tüdrukust kasvab hoopis kurb killer
teda on lapsena
ära kasutatud – tal pole enam kunagi normaalseid suhteid
aga ta õpib end
kaitsma ja asub siis katte maksma sellest saab verine film
uue põlvkonna
tüdrukutefilm – kõigile jaab meelde stseen kus ta lõpu eel
oma perverdist
onu mõne sentimeetri võrra lühemaks löikab – kas ikka tahad
et ma su madu
partaksin – küsib ta vaigest verist eset pilvelõhkuja katuselt
öisesse linna
pillates onu nutab põrandal maas vereloik ta ümber muudkui
kasvab ja siis
laheb punase mütsiga tüdruk alla baari ja tellib endale
šoti viski otse
jaakuubikutele – nagu ameeriklased vahel võtavad nii et
see on vagakulm
kerge juua a ikkagi meestejook eks ja siis üks mees kõrvalt
baaripuki otsast
teeb talle seksuaalse märkuse – šovinistist siga – vist midagi
tüdruku õrnalt

mantli all pinguva tagumiku kohta – viimane asi m's me fi m.

lõpu eel näeme

on kuidas punase mütsiga tüdruk otse meie poole kaamerasse

muigab ja siis tuhja

klaasi vastu letiserva roosiks lööb – järgneb rahuik maandav tume

rock'n'roll

ja tiitrid muidugi

SULGHUNTVAALA UNESMUNEMINE

on näkineiu alles tasa unemaal
mul puudub unerigis kaal ma lendlen
nagu sulg – tuul viib mind kõrgele mu
röõmus ulg on kuulda peagi
kuul – ja tüdruk ärkab keset ööd
ning otsib käega mind – ei leia
see on võlu-une hind et kui
ööd silmad valla – ei teagi enam
kuidas peakski käim saama
kuu paat alla

on näkineiu alles tasa unemaal
ta vetes liigun mina: tohutusuur
va ge vaal ... ei püüa mind
ma ainult kaugelt veidi helgin
üks kalamees vaid kõrtsis praalib
kelgib – et nägi kord – ma paistsin
nagu saar – sind hommikus ma haistsin
sina kohvi – sest korra nõksatas su kaunis
puusakaar

(see lauluke sai paris käkk
mu kallis uneilmanäkk!)

KRIITIKATRADITSIOON

(kirjutet „Carmina Trash’i“ jaoks tellimustööna, Sveta Idee järg)

milline hingemattev iluakt
kui meeliulendav taies
see on nii päris nii tõeline
elamus selline hingeline kultuurielamus
seda raha eest ei saaks – piiet oli oma hinda väärt!
ainulaadne empaatiline kogemus maailmaga
kõrgkvaliteetne kunstinauding
see on tingimusteta allahindlust tegemata muug hitt
ma tunnen et ma sain m llastki hingel sest osa praegu
milline märjakstegev saavutus
see tõesti puudutas mind mõtteliselt
eriline väga eriline – efemeerne ja fluidoplastiline
neopopavangard!
erakordselt tundlik kornukoopiline kunstikasitus
spektaakel par excellence ja beyond that!
spektakulaarne! ekstsellentne! magniffisente!
sündmus suure essiga – midline sofistikeeritus!
filosoofiline metapomm!
maailmamuutev traditsioonikeskne transeksperimentaalsus –
isegi seksperimentaalsust
piire paigast nihutav katarsisetunne
sügavalt-sügavalt kultuuriteadlik kuld-dekadents!
ma tahan et mu vanaema saaks seda näha
särav ponnistus – uskumatu

oma ülesannete kõrgusel olev
esteetiline vastus sotsiaalsele tellimusele
autor on jõudnud uuele senipöördumatu kunstimeisterlikkuse
tasemele
milline küpsus – milline teadlikkus – milline individuatsioon
ja intuitsioon
– sõltumatu institutsioon
kehatunnetus ma jälgisin siin kehatunnetust – millimeeter
ma ütlen millimeeter! suur terts!
lööb igal ajal omapäraga ja sellega et on ajatult ilus
mihine elu ja ilu enese puhalik puudutus
see oli parem kui pärt!
tõelises kunstis kohe on midagi – midagi käegakatsutamatu!
see puudutas mu hinge klitorit
see on nagu ema teresa räägiks läbi andy warholi!
milline orgastiline esteetiline samm
– veel väiksem surm!

*
Mariatta tähed kuhjuvad lakke
nende jahedate vilkuvate silme a.l
laadijate maod roomavad arvuteisse ja tahvleisse
ja telefonesse (voodi all kummaline
sinine valgus) – kus on minu
laadija ots – kallid pistad mulle sisse pistad
sügavale sest ma vajan laadimist
ma olen peaaegu tuhi
pole paari pulka jäänd
vanasti oli pää puiki tais –
supermercado paksuke meesmuuga
ristmikul oma hõbejalt-lilakalt läikivas vestis
nagu külalits autot ootamas
mehed aeglustavad masinaid
aeglustavad kõndi
kui sust mööda laevad
neis on näljase kurva koera paku
päike tupsutab ila ne huulid
mercado-mees lehvitab ja naeratab sulle
suu venib kõrvuni
ja tal on
kuhu venida –
telefon hüppab ühest võrgust teise nagu kala
mina eneses ühest põrgust teise
kallis torka see
laadija ots lihtsalt minusse
sest tunnen kuidas varsti
läeb ekraan pimeks
kuidas kaob seegi kiri
väiksed õelad saased imevad must viimase
imevad nii kirglikult
ja siis lülin ma väga

utien veel piiks-piiks nagu
 mingi ilus elektrooniline hiirepoeg
 ja panen silma kinni
 aga kas sa maletad veel mu pin-koodi
 mu salasõnu mu klahvide
 kavalat lukuklõpsu
 saad sa mind uuesti tööle
 või viskad lihtsalt sahtlipõhja trani hulka
 taastad kunagi mu tehaseseaded
 mis puhib must kõik mis tegi must
 m n u
 säält sisimas teispool laineid ja
 aenguid teispool lihtsaid lahendusi
 teispool tarbijasõbralikke liideseid
 kulgeb lunaatiline mina mööda
 rohtukasvand jõeäärt kärestike suunas
 etruskide koopasuud haigutavad mulle
 headaega nad on seda kõike juba näind
 kuldas ma kõnnin säält
 mööda helendavaid kalaselgu ja
 sisseroomatud nastikuradu
 üles ära kuule ... jõeveeres kellegi purke ja prahti
 küpsisekarbile on talletund kogu hellenistlikust
 hallist tõusnud filosoofia – kõik mida meil
 Sokratesest saati on olnud öelda
 inimkonna kingitus ja tarkus
 jaab tühja karbiga sinna jõeveerde
 kui ma kõnnin üles
 ära kuule

(*)

(kui sina olid ära proovis
 ja mina kirjutasin nagu ikka
 tuli seinamööda alla kõige
 suurem sisalik
 keda ma siin näind olen
 ja puges me joogatoa
 kaminasse
 tahtsin talle järgi minna
 juudid ahju sisalikud ahju jurgenid ahju
 ainult lollike vanka Istub ahju otsas
 annab muudkui kandadega mööda kõigi
 nõõ ahjuke lenda – nõõ! nuupaidjomm!
 aga ahi ei lenda
 tema on korralik vana-aja käsitoõ
 salakäigud säält viivad
 sisalikemaailma
 viivad sisemaailma

säält ei ole veel keegi tagasi tuld)

ONERVA JA LEINO

istun ulal vanas kindluses
li maailmasõja ajal
kohalike geeniuuste poolt
õhku lastud kiriku aknal
all kärestik
kuskil eemal palavusest lolliks läind
süsta-aegne kikas
kirub kulale oma hinge välja
lacrimosa-lacrimosa

me viimased mõned päevad siin
neelata seda palavat ja rohelist
tahan kulgeda – igale poole
julgeda – käed ja vaim vabad

kummaline kuidas sadakond aastat tagasi
Onerva kirjutas vabadusest ja armastusest –
et armastatu silmis leidis ta selle
vabaduse ja meeletuse
mida otsis mida ilmas pold
ja siis sai tast
selle vang

Eino Leino jälle kirjutas vastu et
ta on tänulik tolele
kes teda armastada suudab
kes andeks andis mõnegi asja (neid oli palju)
kes kandis alati eneses teda (kõik Leino kirjad
Onervale on sailind – vastupidi napilt)
kes teda talus (siuke mehelik ülekaevabandus

a ta muidugi armastas
seda on näha ja kuulda)

ma olen nagu ... mõlemad
Onerva ja Leino
nagu süütalaps ja patune
ja patt ja pätt ja ingel
korraga

loen Leinot ja Onervat
aga mõtlen ikka sinust
ja minust
ei ära muretse
seda ei juhtu
ei usu ma et saja aasta parast
loetaks enam nii luulet
et oleks üldse suurt luulet
et keegi vaevuks kaevuma meisse
ja sellesse mis ja kas
me üksteisest ja üksteisele kirjutime

meie oleme seelabi vabad
kõik suur saab tasapisi
õnneks otsa ja läbi
või osutub kassikullaks
(hullemal juhul kassikuseks –
kassid kullakesed sellest ei tea)
ainus mis on päris
on see mis me täna õhtul
käega silmaga suuga katsuda saame

aga näe – ikka elavad mus siin

itaalia kulakeses
Treja oru kohal
kaks soome armastajat
oma kummalistes ilusates lauludes-üminates
nii et minesatea – äkki ma kogemata
va etan
salgan saamatult
ja see loilakas kukk
kireb hoopis mulle
– ja mul ongi omal moel
paradiisi – me kummalise ateljee – võtmed –

milline on vabadus
kust teda mujalt otsida
vaba on vaba ka orjana
isegi riimis ja raamis
ja see kukk on tõesti
lihtsalt ogar
nati nagu too luuletav
poolpeetruski

*

*Intunen parkuu ikkunas taa
lepäkkö itkee kuuta sisiliskos laulaa
surustaan ... singahtab vana soomlase
auto õhtusse Inglise linna kus valgus kuli
juba madalal aga turul süttivad tuled
lettidel muistsed transistorid võtavad
mineviku raadiojaamu ilusad tumedad
poisid pakuvad oma kõlvatut kaupa
vana kraatripõhjajärv on suur ja soe
tokerdand rannakoer jalutab vees ja
hulgub siis randa mööda – tumakas
tõuseb ja langeb noored hingavad
vana linna varjus – soome papi tahab
igal võimalusel oma caffèe correttot
see on sambuccaga espresso mis loob
päevapalavas hetkeks sees taiseks ja
selgeks ja häaks olemise see on meie sinne
biit me ontheroad koos Caiga ja kohviga
rantakoiru ulvoo kuutamoon
nuoria iloissaan itkettää kesäyö kesäyö
rätisee sirkka elämäsi ois onnellistaa
jos sallisit jos vain sallisit sen olevaan*

*

uhelpool koriseb kohvikann
teiselpool pahiseb tohutu vihm
uriseb eemal mägedes äike
zeus kõneleb – see on selge
miks nad siin nii uskusid

seile linna kassihulgad on varjund
vanades keldrites
ajalooliseid kortereid jagub neile
gas mahus ja hinnaklassis: on rooma-aegseid
kääre ja muuriavasid on viimaste

aastasadade huljatud veinikeldreid
poolpanipaiku – mõnel on vist veel omanik
sest kett ja taba on ees aga kett ja taba
ei sega – ja all jõe ligi on uurdeid
etruskide ajast – teagi kas inimese

või looduse katetoõ või on nad siin
kuidagi koos tegutsend
igatahes – kassid saavad valida
endaie ajalugu ja olemist
sisalikega koopajagamisest inimesega

koopajagamiseni (sisalikud tikuvad ikka ühes) –
õues langeb lagedat vett
nagu õhku tekkind kosest

nii et oru vastaskulg labi veekardina
pea kättegi ei paista

vihm varjutab ka tuleva
metsarajad mudavoogudeks
kuhu libiseda ja vajuda – aga see pole
miskit võõrast ma olen ikka pidand
mudas kahlama – pool elu

tea kas teine pool on veel ees
või tulebki neid
asju arvestada
poolikute munade
tühjade koorte matemaatikaga

küsi seda äsjakoorund sisalikupoju

USALDUSHARJUTUSED ÜKSIKULE

muud kui kukud ja
kukud – tates pikkuses
siruli kõvale põrandale

mõne aja pärast
korjad end kokku
kui suudad tõusta

ja uuesti ...
sest usaldad
end täielikult

mu luuletused on lihtsalt ilus voolav keel
nagu sudaõine okseoja nagu irveldamiseni kuu dud
ballaad mille järgi itaalia plikad teeaarses tantsusaalis
iga päev sama kava harjutavad nagu see et söögiplatsi
ja mcdonaldsis ja kõigis solgisöögikohtades reedeõntat
hulgad hulluvad haä rasvase järg
ja hilispäalelõunased lõpmata-ummikud telliskivi ja tennika tänavail
mis muudavad pehme vaimuga puidust hipster-
neighbourhood'id suriseviks ussipesiks – nad peeretavad oma neit-
gaase (there's no love-gas!) ja kulgevad edasi magala-tagalalisse
enne kui jõuame haarata oma vig ad ,a kirved enne kui
kahmame oma nutitelefoni ja teeme neist pilti ,a postitame
selle lõpmatusse infomogavoogu mis ongi põhimõtteliselt
minu luuletused – kogu maailm on mu veidravõitu luuletus
ma pean vabandama et olen teid sel lse sitase avantsuuri sisse
vedand sest ilmselgelt ... see lihtsalt voolab see mögib
nagu oleks kõht lahti nagu oleks magu kõik va ja visand
ei hoiaks enam midagi sees midagi enda e – kulgi ma vannun
et on mõndagi mida hoian vaid endale ja veel ehk ühele
temale küll – aga see ei päästa meid sel est nadist olukorrast
et te eksistents on habras – te eluruum ei ole muud kui
gonorroa logofosa – verbidest adverbidest ad'extilvidest
klopsin kokku te armetu elamise koja – raha po e muud kui
uks rähkava kõlaga nimisõna temaga pole midagi päale hakata
katsuge seda riimida – raha-pana-maha-taha-kaha-sana-naha-laha
sellest ei tule midagi ei tule hääd nahka – ma elan teile paremad
sõnad ma oksendan teile ilusama ilma – seda nimetatakse juuks
see peabki maailma paremaks ja kaunimaks tegema kink ma
kõigile katarsise – see on nagu sisemine mõtte- ja tundemaailma
orgasm mis meid puhastab kurvaks ja tuh,aks teeb lõpuks
uksilduseks ja surmaks ette valmistab šest muud m leks
valmistuda palju ju pole ... luule aitab ma tean et a tab

selleparast ma oksendangi teile nagu kajakaissi raamatu
raamatu järel et te kasvaksite ja õpiksite lendama ja näeksite
selie maailma ilu ja armetust kõrgelt ülalt enne kui surete
seeparast on see söge haigus vajalik ja tähtis seeparast
votan ma teil kaest nagu Vergilius ja viin otse läbi
kõige hirmsamate paikade inimloomuses ja keeledžunglis
ma eksitan teid ära aga ainult selleks et te saaksite aru
et polnudki palju kuskile minna ja lõpuks me oleme ikkagi
säalsamas kus me just sel hetkel peamegi olema
luuletuse lõpus

SEKSUAALKASVATUSE TUND

ai mul jäi osa loost rääkimata ennist –
iga Punamütsike ootab oma hunti
sest mis on Punamütsike ilma hunt'ita
ta on lihtsalt üks plika metsas kes viib
vanaemale veini ja maasikaid – vabandust
ta viib vanainimestele mõeldud kalamaksa-
õlikapsleid ja terake jahedaks läind brokkoli-
suppi nii et eit kusib vihast värisedes: kus on
mu vein kus on mu sigaretid raisk ma ootan surma
mitte ei taha kaua ja õnnelikult elada

vaat hunt teeb sellest loost loo ta teeb võib-olla laseg
Punamütsikesest naise – see oli see algne mõte
et korralikud plikad peaksid esimese seksuaal-
partnerina eelistama ikka tubli jahimeest sest
tollel on töö – amet ja leib – ühiskondlik positsioon
aga mis on hunt: veidike luud ja nahka ja tokerdand
karva pilub puu tagant pikasid keel suust rippu
aga see-eest miliseid luuletusi ta kirjutab mil iseld
laule ta teeb – nii et Punamütsike – ole rõõmus
su hunt on teel su lugu on juhtumas sind ei jäeta ära

*

vana sõnaraamat vedeleb kaeulatuses
vana ja lapitud
mõtled et selles pole ju kõiki sõnu
see ei ole enam kogu luule
aga samas võib tas peidus olla
kavalaid keelendeid mida keegi enam ei tea
seepärast tasub too iidne Oxfordi seletav
või veel parem – Wiedemann – ikka kätte võtta
lugeda ja lapata – nagu vanu püblitõlkedki
kunagi ei tea ette
kohtad akki libahundikeelseid urinaid
leiad vampiiride verbe ja kooljate kohanimesid
ja need äratavad su ajusagarais mingi tumeda
sünge maalulooma – kellegi
kes sa alati tegelikult
oled olnud

*

hommikuse jõeorujaheda
pea jäise õhumassi
kauge kutse:
kuuma kohvi! kuuma kohvi!

Pepe alt poest muus meile mingit
imelikult röstitud aafrika paska
nagu viljakohv
kerge kõrbemekiga

see ei aja küll kulmatunnet ära

KEROUAC KUORSAA: THE ROAD

tee – the road – ei vii kunagi sinna
kus sa tahaksid
ta madujas olem kuljetab su
kõrvale kõigest kus tundsid end
osa isena
kus enese arvates olid juba rolli nii
ara õppind et nad elusees
ei saaks sind asendada
aga näe saavad – saavad neetud
afipärdikud neetud kassikullesed

sina kulged muidugi edasi
vooli hoovus varing viib su kaasa
see pole tahtejõuetus see on
para-ta-matus mingi krišnaitlik
konsekas millesse sa õhtast
nisuidupalvust pidades tõeliselt usud
kes siis ei armastaks elevandipäist jummelit
või kuuekäelist naist mida saaks ta kõik
teha sammal ajjal kui tema sinule
pizza kübzedab

aga tagasi tee juurde: tee on tume ja
kange ja range – tema juhib meid omasoodu
ega lase öelda et valinuksime valesti
et näe – see oli vale teeots

sest valesid pole
on ainult võimalikud

on alati minek kuhugi kunagi pole
midagi väljaspool seda – et lõppeks
niikuinii jõuame kohale –

koha muheleb ütleb: teretulemast
meie tillukesse paradisi
me ei tea mida me siin ilma teleta teeks
aga ilmselgelt me teeks midagi
muud ja paremat aga olgu paa e
siin on täiskuu ja meri ja üldse ilus ol a
nii et valige endale partner ja järgmiseks
tuleb meil suur maleõhtu palun-palun
ärge itaalia avanguid – eks – pruukige
see ei ole male kui te kohe alguses puru
jääte see pole armastus kui me lihtsa t
kõik koos kõrvuti magame – me uritame
siin sü-ve-ne-nult tööd teha ja ilma kõigi
tõsise panuseta see ei õnnestu – kas kõik
mõistsid ma tänan! aga nüüd õhtu nae ja . .
ja tõesti! ... vaatame kõik sinna .... nii näed
siin see nüüd siis on: the road
mu leedid mu džén-telmenid!
the road!!!

iginoor ja imeline – ma tunnen sama mis teie
ka mina ei tahaks praegu siin olla
aplaus noored aplaus plaksutame ise-endale
ilma meleta poleks siin tööpoolest midagi
ja kui ma ütlen midagi siis ma mõtlen
ei midagi

*

kui palju kordi olen ma teind valesti
ja palju kordi teen veel

see on minu my way
ma olen selles parem kui siid vicious

ei aga see ongi nii – ei ole väga raske
olla milleski parem kui siid vicious

ma viin sind läbi muda igimetsa alla
jõe äärde rajale – sääal enne rippsilda

pärast muda

see ongi kõige ilusam koht kõige ilusam hetk
võib-olla üldse ja võib-olla oligi hää et tulime

tagasi bussiga mis kimas ules-alla-rajul
ja juht ei võtnud meilt rahu sest tal pold

pileteid ja ma viiksin su ikka ja jalle sinna
alla – sinna puude lasuva rohelise katte varju

kus lendavad ja söövad meid putukad keda
me isegi ei tea nimetada ja ma olen samamoodi söödud ja

söönd ja väsind sest päevast ja tost kodutentud absind st
mis magikindluse keldrijahedast me kõhusooja le d s

aga ma läeks alati tagasi sesse päeva sinuga ma
läeks tagasi noisse päevisse kuigi alati pole see

kerge kandam – aga kas peabki olema kerge tee
kuigi sinuga olemine annab tiivad

isegi kui olen vahel väsind lendamast – ma jaksan tõusta
ärgata tegutseda – mina olen mr Mercurious

mul on tiivulised sandaalid ja sumesulav haal
ja üks kuri nali iga varba vahel tahad ma näitan

my darling: aga näita sina enne
siis ma näitan sulle

my way

*

kassid on linnade kunnid:
nad orjastavad inimesed
kas vabana – nagu siin
või siis kodustatuna nagu
teise mäe otsas säääl eemal
ülemaantee – kassid on kunnid
me kõlbame neile kroonikuiks
ja õuenarrideks – nad kulgevad
õuedes meid narrides me jalge
ligi nurrides laiseldes vedeldes
õgides turnides kassid on siin
alati olnud kõik on neid näind
kõik teavad kassidest juba
rooma ajast saati – traditsioonid on
ilusad asjad – mis oleks üks kirjanike
liidu juhatus kes ei arutaks et
Mazzanosse peaks Interneeduse tooma
aga teeks selle ka päriselt ära sest
eks midagi Itaallast peab ju ka
meile kohale jõudma
natukenegi – niiet ei mingit netti
ei mingit tegutsemist sest et
traditsioon on püha sest et
kassid on linnade kunnid
neid juba ei pane ketti kodu ette
möödujate pääle kräunuma
nende kulg on rahutu vaba

vonklev saba väike pinge alati
väike pinge-pindpinevus sekundi murdosa
kaugusel see võimalik kadumine pagemine
kõik maailma kassid on houdinid
me otsime neid aga nemad jalutavad
juba teises linnaservas kodu poole
kui neil muldugi on
kodu

kassid mu houdinikesed
kassid mu mussolinikesed

*

saatan sigib
palavais pävis inim-meelis
rahutuis raksakais

Onerva leiab armastuse
noore ilusa targa ja hää
aga vana joodikust Eino

ei lase teda elu lõpuni lahti
on endale ta pähe ta
hinge kodu teind

ja võtnud tema ka endasse
elama samamoodi noh
nagu üks mees üks joodik üks luuletaja

oskab ja suudab – ja ei ole
kindel kumb on parem kumb rohkem
luuletaja noist kahest

kumb armastab suuremalt ...
kuigi ikka vahel on tunne et
naised oskavad vägevamalt

eks mehed panevad nende kannatuse
ka rohkem proovile – kuigi
ma tean et on ka vastupidi – oi et tean!

läen kulgen mööda baare ja paiku
ja säääl nad kõik istuvad juba ootavad
Eino ja Pentti ja Ernest ja Charles

ja Juhan ja Juhan ja ...
mina istun ka – ootame siis
nagu mingit jeesust – ta pole

väga viisakas et nõnda hiljaks jääb
laseb end oodata – see õhtusöök on ju tema auks
tösi – meid pole veel ka tosin

(Juhan hakkab rääkima et tema
alati kipub ise hilineb – mitte meelega
aga tal pole ajad meeles – aga ta on ka poola kunn)

ega kuraditosin – aga vein
laual anumaist juba kulub
juba oleme suminas juba laulame

saatan sigib meis – tagaruumis
vist Jossif Vissarjonovitš kõva häälega
joviaalselt seletab oma poistele miskit

kallab vaba käega kindzmaraulit aga
meie ootame nagu Godot'd või Gogolit
aga teda ei tule lunastajat ei liigu veel

kus sa oled
mu tüdruk
mu tibu

ja siis oled sa säääl ja andke nüüd andeks
aga ma pean minema
sinuga

kuhu sa ka teel poleks

SABASULGEDE LAUL

juua mõrudat limonaadipaska
mida eestis lihtsalt polegi
aga siin igal nurgal vist
kaanivad seda alkoholi asemel
need kes ei kaani alkoholi
ma ei tea – mis nad räägivad
et siin soojas polegi alkoholismiprobleemi
et nood joovad rahulikult koguaeg
valget veini ja pole midagi – näen
iga päev noid mehi kes istuvad õllega
ja rüüpavad vahele viinamarjapuskarit
või sambuccat või ... ja siis õhtutunnil
pilkk viltu ja jaig mäenõlvjas
kaovad oma koopaisse visates üleõla
claobellasid – täna hommikul
pizzerias üks ei suutnud muud kui jõllitada
ähmase pilguga
tea kas juba viinjas-veinjas
aga tõesti missa palavaga teed siin eks
luuletusi nad ei kirjuta pää võib johmjas
olek kohmjas olla
meie lihtsalt oleme imelikud muudmidagi
imelik olla on vahepääl hää
imelik on ise ja isepäine ja iseäranis
vaba olema veider veidi ...

ma jätan juba mõttes hüvasti selle
jõeoru
selle olemisega siin
homme vara meid kannavad bussid
homme rongid meid viivad
ja tuuleteed saab mindud
siit lõuna deemonite-vampiiride juurest
üles ärapõhja norratrollilasse korra
et siis leida end tagasi Tallinnas
oma linnas oma keha ja vaimu
loomulikus mahlas loksumas
mul seisavad ees olulised otsused:
kas ja kuhu minna tööle (kas pole vist küsimus
ma võin kirjutada miljon luuletust aga
ei saa neist igaühe eest eurotki)
kas minna alastitantsutöötuppa
(olen ma nii ilus ja andekas ja hull
ma muide kardan tegeit veidi oma keha)
kuidas edasi iseenda ja oma
nõrkuste ja hulluste ja sõltuvuste ja kirgedega

pean tasakesi üles laduma selle müüri
tegema elamise paiga endale ja
kallitele
mingi suitsu- või uduvine on ees ei näe
tulevikku ei tea mis saab
veidi on hirmus veidi on nii et
tahaks tunda toda pinda talde all
sest kas ma siis lendan kas ma siis ujun
kas ma hõljun või on see lihtsalt vaba langemine
kuski on alati põhi

ja põhjas tahaks ära käia küll:
sääl kauges-külmas-pimedas põtrade ja koerte
soome luuletajate ja tundrakollide juures
sel talvel
ja tulevail: äkki saakski nii et suviti vahemeri
talviti korvantunturi
kevad ja sügis on Eestis kõige ilusamad
või siis kuskil USA-s kuskil sääl bluusiradadel kuskil
sääl kantrikõrbeis
õpin pilli mängima laulma ja luuletama
sellest kõigest ära elama ja te näete vahel
vaid mu ilusaid sabasulgi kui
ma jälle kuskile lendan
et siis tagasi tuua suur seljakotitäis
kõige kummalisemaid lugusid-laule:
olen värviline vares
uhke haruldane ja kuritark linnuke
põhjala papagoi